

Arrest

nr. 330 295 van 23 juli 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2025 met referentienummer 125648.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 juli 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 april 2023 dient verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste van of deel uitmakend van het gezin van haar schoonzus, C. U. A. E. M., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij wordt op 17 november 2023 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Met een schrijven van 28 oktober 2024 wordt verzoekster uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van haar dossier over de eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 47/4, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) alle elementen over te maken die een dergelijke beslissing kunnen beïnvloeden of verhinderen.

Bij een e-mail van 19 november 2024 aan de DVZ voegt verzoekster een attest van inburgering, haar contract als uitzendkracht, loonfiches en een aanbevelingsbrief.

Op 23 januari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoekster op 30 januari 2025 aangetekend wordt verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 47/4 van de wet van 15.12.1980:

Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 40, § 4, genieten en onverminderd het bepaalde in de artikelen 42ter en 42quater, kan de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht een einde maken aan het verblijf van de andere familieleden of weigeren hun verblijfstitel te vernieuwen wanneer: (…)

2° het familielid bedoeld in artikel 47/2, 2°, niet meer ten laste is of, in voorkomend geval, geen deel meer uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij begeleidt dan wel vervoegd heeft;

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 27.04.2023 ingediend in toepassing van het toenmalige artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 17.11.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart door de stad Antwerpen, bij uitblijven van een beslissing van de DVZ. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als ander familielid van de Nederlandse C. U. E. A. M. (...), haar schoonzus, met wie zij zich vestigde.

Uit het administratief dossier blijkt zoals eerder vermeld dat de stad Antwerpen ambtshalve een F-kaart heeft afgeleverd omdat een beslissing van de DVZ uitbleef. Immers ontving DVZ de bijlage 19ter pas op 24.10.2024 zodat de aanvraag van betrokkene vanzelfsprekend nooit binnen termijn kon worden behandeld. Verder blijkt eveneens dat betrokkene bij haar verblijfsaanvraag slechts een enkel stuk overmaakte, nl. een document van de Surinaamse belastingadministratie waaruit blijkt dat zij voor 2022 geen inkomsten had genoten. Er werd geen enkel document voorgelegd waaruit ook maar enigszins kon blijken dat betrokkene financieel of materieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Daarnaast lag ook geen enkel stuk voor waaruit kon blijken dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in haar land van herkomst. Vervolgens bleek uit opzoeken in de Dolsis-databank dat zij in het derde trimester van 2024 tewerkgesteld was voor T. (...) NV en dat zij gedurende de maand september 2024 een bruto-inkomen had genoten van 1.356,13 euro. Dit bedrag ligt hoger dan het leefloon voor een alleenstaande zonder gezinslast (1.288,46 euro per maand). Blijkens de door betrokkene overgemaakte loonstaten vertaalde deze tewerkstelling zich naar een nettoloon dat nog net iets hoger lag dankzij van sociale bijdragen vrijgestelde vergoedingen.

Aan betrokkene werd op 29.10.2024 per aangetekende zending gemeld dat de DVZ overwoog om haar verblijfsrecht te beëindigen in toepassing van artikel 47/4 van de wet van 15.12.1980 omdat zij niet meer ten laste bleek te zijn van de referentiepersoon. Zij maakte daarop via haar advocaat bewijzen van tewerkstelling en loonfiches over. Haar advocaat vroeg zich ook af waarom betrokkene niet meer ten laste van haar schoonzus kon zijn, doch de raadvrouw van betrokkene kan niet ernstig voorhouden dat zij niet zou weten waarom er een onderzoek naar de beëindiging liep, nu zij zelf loonstaten overmaakte waaruit de tewerkstelling van haar cliënte bleek en bovendien duidelijk werd verwezen naar artikel 47/4 in onze brief. Hoe dan ook, er werd geen enkel document overgemaakt waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat er een minimum aan afhankelijkheid zou zijn tussen betrokkene en haar Nederlandse schoonzus, hetgeen nochtans mag verwacht worden wanneer onze administratie de afhankelijkheidsband betwist. Deze afhankelijkheid volgt ook allerm minst uit het feit dat betrokkene sedert 27.04.2023 ingeschreven staat op hetzelfde adres. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). In casu wordt daaromtrent geen enkel document overgemaakt.

Verder kan ook niet blijken dat betrokkene nog deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Ook daarvoor is het niet genoeg dat ze hetzelfde adres delen. Zulks kan even goed om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen. Daaruit volgt geen afhankelijkheidsband nu in dergelijk geval zowel betrokkene als de referentiepersoon baat hebben bij een dergelijke regeling, daar waar bij een afhankelijkheidsrelatie de afhankelijke partij in een ondergeschikte positie dient te vertoeven. Betrokkene dient aan te tonen dat er een afhankelijkheidsband bestaat bovenop de gewone banden tussen volwassen familieleden. Daarin slaagt zij niet met de door haar overgemaakte stukken.

Verder weze herinnerd aan de rechtspraak van het arrest Rahman (HvJ C-83/11 van 05.09.2012). Het Hof stelt daarin dat Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. In zijn analyse stelt het hof (punt 38.) dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland. Artikel 47/4 van de wet van 15.12.1980 moet dan ook in die context worden begrepen. Gelet op het voorgaande moet geconcludeerd worden dat betrokkene thans niet aantoonde nog ten laste te zijn van de referentiepersoon, noch deel uit te maken van haar gezin.

Overeenkomstig artikel 47/4 van de wet van 15.12.1980 kan daarom een einde worden gesteld aan het verblijf van betrokkene.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene, werd zij op 29.10.2024 (verzendsbewijs aangetekend schrijven) verzocht haar persoonlijke situatie te duiden teneinde na te gaan of zij eventueel het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De volgende stukken werden overgemaakt:

- Inburgeringsattest
- Arbeidsovereenkomst voor dienstencheques
- Loonstaten augustus tot oktober 2024
- Verklaring van een derde

De aan betrokkene verzonden brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 19.11.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene diende op 27.04.2023 haar aanvraag gezinshereniging in bij de stad Antwerpen. Nu dus iets minder dan twee jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is. Er kan niet uit het dossier blijken dat zij reeds daarvoor in België zou hebben verbleven, noch kan blijken wanneer zij naar Europa kwam. Wel kan vastgesteld worden dat betrokkene op 08.04.2022 bij de Nederlandse ambassade in Suriname nog een visumaanvraag indiende (aanvraag (...)) waarin zij aangaf dat haar geplande vertrekdatum 08.05.2022 was.

Daardoor kan men afleiden dat zij nog geen drie jaar in Europa verblijft. Ook dat is een relatief korte termijn. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België en bij uitbreiding in Europa verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Zij heeft er immers het grootste deel van haar elven vertoeft. Een afwezigheid van iets minder dan drie jaar uit het herkomstland is niet zodanig lang dat daarmee alle familiale, sociale en culturele banden met het land zouden zijn verdwenen. Hoe dan ook laat betrokkene zelf geen elementen gelden met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Suriname dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene geeft aan tewerkgesteld te zijn. Dit zou een positief element kunnen zijn, ware het niet dat zij het verblijfsrecht kreeg als persoon ten laste van haar schoonzus en dat conform de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals hierboven geciteerd werd, mag verwacht worden dat de situatie van afhankelijkheid van betrokkene jegens de referentiepersoon reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland. In casu moet vastgesteld worden dat niet uit de verblijfsaanvraag blijkt dat er in het herkomstland een situatie van afhankelijkheid bestond en dat betrokkene bovendien sedert minstens 01.07.2024 tewerkgesteld was zodat ook kan gesteld worden dat, voor zover er al sprake van enige afhankelijkheid zou zijn geweest deze nog geen jaar na het bekomen van de F-kaart reeds is verdwenen. Om die reden kan de tewerkstelling van betrokkene niet weerhouden worden als reden om haar verblijfsrecht te behouden. Betrokkene legt een attest van inburgering voor. Er dient echter te worden

opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal – betrokkene is Surinaamse en is dus het Nederlands machtig, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder kan evenmin uit het dossier blijken dat zij er sociale relaties met personen op nahoudt dewelke verder gaan dan loutere vriendschapsbanden. Zij legt een verklaring van een derde voor waarin deze de kwaliteiten van mevrouw als persoon bespreekt. Echter kan het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet worden uitgesloten. Bovendien is het niet duidelijk hoe betrokkene en die persoon mekaar hebben leren kennen, hoe zij zich tot mekaar verhouden (gaat het om een klant (mevrouw is poetshulp), een vriend, een lid van dezelfde kerkgemeenschap,?). Er kan dus niet worden nagegaan of de persoon die de verklaring schreef handelt uit eigenbelang. De verklaring ontbeert een datum zodat ook niet kan vastgesteld word of deze voor of na de start van ons onderzoek werd opgesteld. Zij volstaat aldus niet om de integratie van betrokkene op sociaal en cultureel vlak aan te tonen. Wat de gezinssituatie betreft wordt nogmaals herhaald dat betrokkene niet aantoon dat er thans nog sprake zou zijn van een afhankelijkheidsband met haar schoonzus, bovenop de gewone familiebanden tussen volwassen familieleden. Hetzelfde geldt overigens ook voor de banden met haar broer, die op hetzelfde adres staat ingeschreven. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Ze maakt geen gewag van een affectieve relatie met een partner die in België verblijft.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

Van gezondheidsproblemen in hoofde van betrokkene of minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Wat de gezinstoestand betreft werd hiervoor reeds besproken dat betrokkene niet aantoon dat er nog sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon of met andere in België verblijvende familieleden die verder rijken dan de normale banden tussen volwassen familieleden.

Betrokkene kan zich niet beroepen op enig ander verblijfsrecht in België. Een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. De syntheseseminarie

2.1.1. In het eerste middel van haar syntheseseminarie voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met betrekking tot het onderzoek van het dossier

In de bestreden beslissing stelde de verwerende partij niet waarom ze het dossier van verzoekster diende te onderzoeken, hoewel ze reeds over een verblijfskaart beschikte. De verblijfskaart in kwestie werd conform de wet afgegeven. Er is geen element waaruit blijkt dat de stad Antwerpen de verblijfskaart ten onrechte aan verzoekster gegeven zou hebben.

Het feit dat de verwerende partij het dossier van de stad Antwerpen niet tijdig ontvangen zou hebben, kan geen reden zijn om het dossier van verzoekster te onderzoeken.

De reden van het onderzoeken na de afgifte van de verblijfskaart is ongetwijfeld een belangrijk element. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daarover niets heeft gezegd.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is.

Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.”

2.1.2. In het eerste middel van haar syntheseseminarie voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoekster in casu vormt een gezin in België samen met haar broer en haar Nederlandse schoonzus, beide gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

Er dient tevens gepreciseerd te worden dat noch verzoekster, noch de andere familieleden reeds in aanraking zijn gekomen met de ordediensten.

De bestreden beslissing houdt de scheiding in tussen verzoekster en haar familie.

Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 25/09/1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt niet dat een afweging werd gemaakt tussen de motieven van de beslissing tot weigering met bevel om het grondgebied te verlaten en het moeilijk te herstellen ernstige nadeel dat dit alles kan veroorzaken.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/4, 2°, en 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (i) het recht op verblijf van verzoekster wordt beëindigd nu zij “niet aantoonst nog ten laste te zijn van de referentiepersoon, noch deel uit te maken van haar gezin” en het niet inhumain lijkt om haar verblijfsrecht heden te beëindigen, en dat (ii) verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen nu haar legaal verblijf in België is verstreken. Tevens blijkt uit de motieven van deze beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

Verzoekster voert in het eerste middel aan dat haar verblijfskaart conform de wet werd afgegeven en dat het feit dat verwerende partij het dossier van de stad Antwerpen niet tijdig ontvangen zou hebben geen reden kan zijn om haar dossier te onderzoeken, doch nergens in de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat haar ten onrechte een verblijfskaart werd afgeleverd. Dit neemt evenwel niet weg dat in toepassing van artikel 47/4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet binnen vijf jaar na de toekenning van het verblijfsrecht een einde kon worden gemaakt aan het verblijf wanneer het betrokken familielid *“niet meer ten laste is of, in voorkomend geval, geen deel meer uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij begeleidt dan wel vervoegd heeft”*. In casu wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd waarom dit voor verzoekster het geval is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de formele motiveringsplicht niet behelst dat moet worden gemotiveerd waarom werd onderzocht of in het geval van verzoekster toepassing werd gemaakt van artikel 47/4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De loutere vaststelling dat dit werd onderzocht en dat uit dit onderzoek blijkt dat aan de voorwaarden voor de beëindiging is voldaan, volstaat om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht te schragen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Te dezen voert verzoekster in het tweede middel aan dat zij in België een gezin vormt samen met haar broer en haar Nederlandse schoonzus, die beide gemachtigd zijn tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het dan ook anders in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de

rechtspraak van het EHRM (EHRM *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N.*, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de volgende overwegingen geconcludeerd dat verzoekster *“thans niet aantoonbaar nog ten laste te zijn van de referentiepersoon, noch deel uit te maken van haar gezin”*:

“Er werd geen enkel document voorgelegd waaruit ook maar enigszins kon blijken dat betrokkene financieel of materieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Daarnaast lag ook geen enkel stuk voor waaruit kon blijken dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in haar land van herkomst. Vervolgens bleek uit opzoekingen in de Dolsis-databank dat zij in het derde trimester van 2024 tewerkgesteld was voor T. (...) NV en dat zij gedurende de maand september 2024 een bruto-inkomen had genoten van 1.356.13 euro. Dit bedrag ligt hoger dan het leefloon voor een alleenstaande zonder gezinslast (1.288,46 euro per maand). Blijkens de door betrokkene overgemaakte loonstaten vertaalde deze tewerkstelling zich naar een nettoloon dat nog net iets hoger lag dankzij van sociale bijdragen vrijgestelde vergoedingen.

Aan betrokkene werd op 29.10.2024 per aangetekende zending gemeld dat de DVZ overwoog om haar verblijfsrecht te beëindigen in toepassing van artikel 47/4 van de wet van 15.12.1980 omdat zij niet meer ten laste bleek te zijn van de referentiepersoon. Zij maakte daarop via haar advocaat bewijzen van tewerkstelling en loonfiches over. Haar advocaat vroeg zich ook af waarom betrokkene niet meer ten laste van haar schoonzus kon zijn, doch de raadvrouw van betrokkene kan niet ernstig voorhouden dat zij niet zou weten waarom er een onderzoek naar de beëindiging liep, nu zij zelf loonstaten overmaakte waaruit de tewerkstelling van haar cliënte bleek en bovendien duidelijk werd verwezen naar artikel 47/4 in onze brief. Hoe dan ook, er werd geen enkel document overgemaakt waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat er een minimum aan afhankelijkheid zou zijn tussen betrokkene en haar Nederlandse schoonzus, hetgeen nochtans mag verwacht worden wanneer onze administratie de afhankelijkheidsband betwist. Deze afhankelijkheid volgt ook allerminst uit het feit dat betrokkene sedert 27.04.2023 ingeschreven staat op hetzelfde adres. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). In casu wordt daaromtrent geen enkel document overgemaakt.

Verder kan ook niet blijken dat betrokkene nog deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Ook daarvoor is het niet genoeg dat ze hetzelfde adres delen. Zulks kan even goed om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen. Daaruit volgt geen afhankelijkheidsband nu in dergelijk geval zowel betrokkene als de referentiepersoon baat hebben bij een dergelijke regeling, daar waar bij een afhankelijkheidsrelatie de afhankelijke partij in een ondergeschikte positie dient te vertoeven. Betrokkene dient aan te tonen dat er een afhankelijkheidsband bestaat bovenop de gewone banden tussen volwassen familieleden. Daarin slaagt zij niet met de door haar overgemaakte stukken.

(...)

Wat de gezinssituatie betreft wordt nogmaals herhaald dat betrokkene niet aantoonbaar dat er thans nog sprake zou zijn van een afhankelijkheidsband met haar schoonzus, bovenop de gewone familiebanden tussen volwassen familieleden. Hetzelfde geldt overigens ook voor de banden met haar broer, die op hetzelfde adres staat ingeschreven. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Ze maakt geen gewag van een affectieve relatie met een partner die in België verblijft.”

Door in het tweede middel te stellen dat noch zijzelf, noch de andere familieleden reeds in aanraking zijn gekomen met de ordediensten en dat de bestreden beslissing de scheiding inhoudt tussen haar en haar familie, toont verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt besloten dat zij *“niet aantoonbaar nog ten laste te zijn van de referentiepersoon, noch deel uit te maken van haar gezin”*.

Aldus toont verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Evenmin reikt verzoekster in haar syntheseseminarie elementen aan die erop kunnen wijzen dat de door haar opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden

Bij gebrek aan een beschermingswaardig privéleven of familie- en gezinsleven, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging om na te gaan of de inmenging in het privéleven of familie- en gezinsleven van verzoekster noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale

behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Waar verzoekster tenslotte nog verwijst naar het arrest met nr. 26.933 van 25 september 1986 van de Raad van State, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN